

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Clare Mackintosh

Un ghem de minciuni

Traducere din limba engleză și note de
Livia Szőke

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Anda Brîndușă

Design și ilustrație copertă:
Tudor-Gabriel Motroc

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Crenguța Rontea

Corectură:
Oana Aanei

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MACKINTOSH, CLARE

Un ghem de minciuni / Clare Mackintosh ; trad. din lb. engleză
de Liviu Szöke. - București : Editura Trei, 2025
ISBN 978-606-40-2641-5

I. Szöke, Liviu (trad.)

821.111

Titlul original: A Game of Lies
Autor: Clare Mackintosh

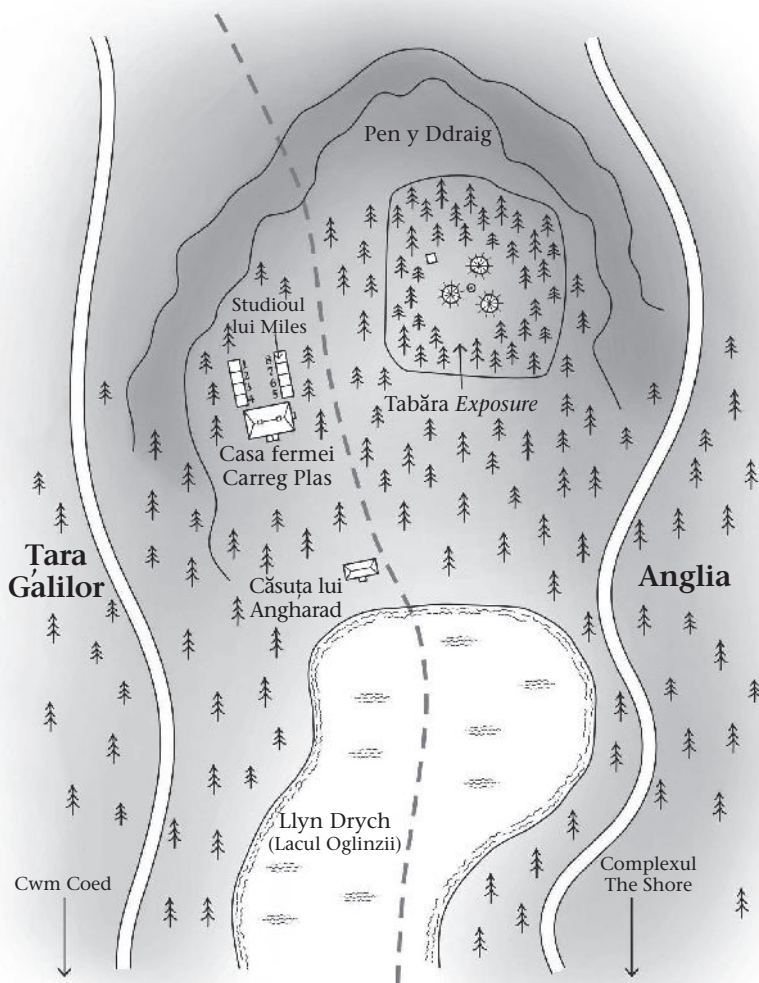
Copyright © Clare Mackintosh Ltd, 2023

Copyright © Editura Trei, 2025
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-2641-5

Pentru Sarah Clayton, Lynda Tunncliffe și Huw McKee

Concurenții care locuiesc în tabăra *Exposure*

Pam Butler
 Jason Shenton
 Aliyah Brown
 Lucas Taylor

Ceri Jones
 Henry Moore
 Ryan Francis

DECLARAȚIE

Ca urmare a tragicelor evenimente de astăzi, episodul din Exposure din această seară nu va mai fi difuzat. În acest moment au încetat toate filmările, iar concurenții rămași și echipa de producție au parte de consiliere. Chestiunea este în mâinile poliției, iar deocamdată nu vom mai face niciun comentariu.

Young Productions

Partea întâi

Miroase a acru și totodată a ceva dulce, ca un fruct lăsat să putrezească. Ffion respiră pe gură, dar duhoarea e atât de puternică, încât aproape că-i simte și gustul.

— Tu ai fost? întreabă inspectorul Alun Whitaker, fără să-și ridice privirea din hârtoage.

E prea vanitos ca să poarte ochelari de citit și riduri adânci i se formează la colțul ochilor în timp ce îi mijește la foaie.

— Nu, ce mama naibii, n-am fost eu!

Ffion închide declarația martorului pe care o citea și deschide Rightmove. Are nevoie de influența liniștitoare pe care numai cinci minute de destrăbălare cu imagini imobiliare i-o pot aduce.

— Femeile n-ar trebui să tragă pârțuri, spune Alun în timp ce se uită peste grupul de birouri și ridică vocea. Pun pariu că Georgina nu trage.

Răspunsul Georginei este să ridice din umeri la el și să arate spre căștile cu funcție de anulare a zgomotului pe care le poartă peste părul brunet și scurt. *Doar un podcast*, răspunde ea mereu dacă întreabă cineva. Ffion bănuiește de mult că, de fapt, Georgina nu ascultă nimic — acceptă

prea repede o ceașcă de ceai atunci când șuieră ceainicul — și că doar are auzul selectiv.

— Eu n-aș putea sta cu o femeie care trage pâțuri, continuă Alun.

De parcă ar avea de ales în privința asta. Ultima incursiune a lui Alun în lumea întâlnirilor amoroase s-a soldat cu un transfer bancar într-un cont imposibil de urmărit și cu un virus de calculator ce a trimis prin e-mail ultimele zece poze făcute de camera lui foto, dintre care trei au făcut-o pe Ffion să-și dorească orbirea.

— Pâțurile sunt o treabă de bărbați, adaugă el. Nu de doamne.

Ffion se gândește să încerce să tragă unul, doar ca să-i facă în ciudă.

Alun își răsuțește scaunul ca să fie cu fața la ea. Are membre lungi și subțiri, iar când își odihnește mâinile pe genunchi, așa cum face acum, o duce pe Ffion cu gândul la o insectă.

— Știi unde e dosarul de caz pentru Proctor GBH? Nu-l găsesc pe server.

— Pentru că e pe laptopul meu.

— Laptopul tău personal? ridică Alun din sprâncene și-și încrucișează brațele la piept.

Ffion încearcă să-și amintească dacă greierii sunt cei care își freacă picioarele unul de altul sau lăcustele.

— Trebuia să-l salvezi direct pe serverul central.

Ffion nu știe ce zgomot ar face brațele lui Alun dacă și le-ar freca unul de altul, dar sigur ar fi al dracului de enervant. Se încruntă la ecran, de parcă încearcă să rezolve vreo formulă complicată, în loc să-și extindă cu încă 15 kilometri căutarea pe Rightmove.

— Îl salvez pe server după ce se încheie.

— Imaginează-ți dacă toate dosarele mele ar fi pe laptopul meu personal. Ce-ai face dacă m-ar călca un autobuz?

— Aș da o petrecere?

Ffion dă click pe un apartament cu două dormitoare aflat la opt kilometri de Cwm Coed. Căsuța pe care a închiriat-o este perfectă — și o binecuvântată ușurare după un an în care a locuit cu mama și cu Seren —, însă acum proprietarul o vrea înapoi.

Suze, Ffion, dar pot să primesc de două ori mai mult pe ea dacă o închiriez în vacanțe, și cum vremurile sunt grele...

Nu zău, și-a zis Ffion când a început să caute o nouă locuință, descoperind că prețurile practic se dublaseră în ultimul an. Să locuiască în afara satului ar însemna că gata cu plimbările lejere de la pub până acasă după o seară prelungită sau cu vizitele spontane pe la Ceri pentru o cafea. Pe de altă parte, ar fi drăguț și să poată ieși din casă fără ca maică-sa să primească vești despre orice mișcare a ei.

Ffion a ta părea obosită... nu cumva săptămâna trecută am văzut-o la doctor? Mă întrebam dacă nu cumva-i gravidă...

Totuși, apartamentul ăsta pare perfect. Nou-nouț, prețul e bun... și numai pentru cei trecuți de 60 de ani.

— Fir-ar al naibii!

Ffion închide linkul cu balconul dormitorului ce dădea spre râu. Strâmbă din nas în vreme ce mirosul oribil plutește înspre ea cu o forță reînnoită.

— Iar dacă ești tu călcată de un autobuz, n-o să știm ce se întâmplă cu cazul, am putea pierde dovezi esențiale, zice Alun, care refuză să renunțe.

— Când o să devii inspector principal, răspunde Ffion, o să poți să-mi spui ce să fac. Pân-atunci, las-o baltă! Nu ești șeful meu.

— Cam are dreptate, vine un glas vesel dinspre ușă. Eu sunt acela.

Inspectorul-șef Malik e mereu jovial. Chiar și atunci când administrează un perdaf — ceva ce Ffion a încasat nu doar o singură dată —, păstrează totuși un ton binevoitor, ca și cum subiectul admonestării sale a fost prins la furat de mere, nu c-a luat o dubă pentru intervenții ca să transporte o canapea de la IKEA.

Malik face un pas în față, apoi adulmecă aerul.

— Zici că aici a murit cineva.

— E de la Ffion, răspunde Alun.

— E oribil. Deschideți un geam!

Inspectorul-șef poartă vesta sa preferată — o tablă de șah, imprimată cu un joc în desfășurare. Ffion își închiuie că există un mesaj subliminal în șah-matul sau patul ce se etalează lângă nasturele de sus.

Georgina a sărit deja în picioare ca să-i facă voia inspectorului-șef. Ffion miște ochii. Pe-asta a auzit-o perfect, așa-i? Georgina Kent este ceea ce șefii numesc *sârguincioasă*, iar Ffion numește exagerată. Prima ajunsă la muncă, ultima plecată, tratează invitațiile la socializare ca și cum ar fi programată să le refuze. Nici Georgina și nici Ffion nu poartă prea mult machiaj, însă Ffion își imaginează că din partea Georginei este o decizie intenționată, și nu — așa cum e cazul lui Ffion — pentru că nu dă doi bani pe asta. Georgina are acel ten măsliniu care se bronzază în cinci minute, pe când pielea lui Ffion are culoarea laptelui degresat.

Malik ridică în aer o coală printată.

— Cineva trebuie să verifice niște oase în Cwm Coed. Ar putea fi ceva nasol.

— Seamănă cu cineva pe care îl cunosc, Alun rânjește către Ffion.

Tocmai se pregătește să arunce cu ceva în el când o bășină răsunătoare se aude dinspre colțul ei de birou.

Malik îi aruncă o privire urâtă:

— Asta e ce cred eu că e?

Ffion o face pe nevinovata în timp ce-și ridică palmele:

— Asta se întâmplă când mă faci să vin zi de zi la birou.

— Vrei să zici că duhoarea e din vina mea?

Ffion fusese extrem de fericită să lucreze din biroul ei cât o debara din Cwm Coed sau să scrie declarații în mașină pe malul lacului, prezentându-se la secție cât de rar se putea. Cu 17 luni în urmă, ancheta unei crime de la complexul de lux The Shore, de pe malul lacului, a atîntit lumina reflectoarelor către Cwm Coed — și către Ffion. Ultima evaluare primită — *nu este un jucător de echipă; are probleme cu autoritatea* — i-a adus o navetă de 50 de minute până în Bryndare și o încruntătură care ar necesita mult mai mult decât niște Botox ca să fie netezită.

— Ffion, îmi pare rău să fiu eu cel care aduce veștile proaste, dar să vii la muncă înseamnă exact motivul pentru care ești plătită, îi spune Malik în timp ce traversează încăperea. Și cu siguranță nu-ți dă mână liberă să faci *asta*!

Smucește de scaunul lui Ffion, dându-l în spate pentru a dezvălui un ghemotoc mare și păros sub biroul ei.

Să-l numești pe Dave câine ar fi prea simplist. Blestemat cu nevroza generației Prozac, Dave tresare la zgomote puternice, latră când tăcerea se prelungește prea mult și se bucură cu adevărat numai atunci când stă lipit de picioarele lui Ffion sau, ideal, așezat pe ea. Dat fiind

că Dave are aceeași înălțime ca un adult așezat, aceste lucruri sunt deosebit de provocatoare la semafoare, când el interpretează scurta pauză drept un semnal că li s-a încheiat călătoria sau când se cocoată în poala lui Ffion precum o mătă de 40 de kilograme.

— De câte ori ți-am spus?

Ffion se întreabă dacă Malik i se adresează lui Dave, însă inspectorul-șef se întoarce spre ea, făcând-o să înțeleagă că așteaptă un răspuns. Dave bate ușurel din coadă pe mochetă.

— De cel puțin șase ori, sare Alun cu informația.

Nesimțitul!

— Nu pot să-l las acasă. Urlă. S-au plâns vecinii.

— Atunci ia-ți pe cineva care plimbă câini. Lasă-l cu mama ta. Înscrie-l la un afurisit de circ. Nu mă interesează, Ffion — doar să nu-l mai aduci la serviciu!

Dave se descolățește de sub birou și Ffion îl prinde de zgardă.

— Dar dacă e câinele meu pentru sprijin emoțional? Să fii aproape de animale s-a dovedit că alungă stresul.

— Singurul lucru pe care-l alungă aici suntem noi când câinele ăsta își golește intestinele de gaze. Du-l acasă! Acum.

Ffion se ridică în picioare fără tragere de inimă.

— Atunci la fel de bine m-aș putea duce să arunc o privire la oasele alea. Dacă tot mă îndrept în direcția aia.

— Ah, nu! flutură Malik din deget. N-am să te las să pierzi vremea pe-acasă fără să fie nimeni cu ochii pe tine. Se pot ocupa Alun sau Georgina de treabă.

Se întoarce spre ei:

— Pe muntele de lângă Cwm Coed se filmează un fel de reality-show.

— *Exposure*, spune Ffion și își ia geaca pe ea.

O fi luna mai, dar aici e nordul Țării Galilor, ceea ce înseamnă că practic e încă iarnă.

— N-am auzit de el, spune Georgina. Scuze, domnule!

— Aș vrea să pot spune și eu același lucru, se strâmbă Malik. Pare ceva oribil. Șapte „oameni obișnuiți, bărbați și femei”, spune reclama, dar ce persoană obișnuită dorește să fie filmată în timp ce mănâncă ochi de pește și testi...

— Cred că mai degrabă vă gândiți la *I'm a Celebrity*, domnule, intervine Alun, care pare ușor îngrețșat.

— În fine, în dimineața asta a sunat producătorul în legătură cu oasele și...

— Le-au găsit pe terenul unde se filmează *Exposure* sau la ferma unde e cazată echipa? întrebă Ffion. Casa se află în jurisdicția noastră, însă terenul e imediat dincolo de graniță, în Cheshire.

— Nu știu unde...

Malik se oprește.

— De unde știi atâtea despre asta?

— O cunosc pe una dintre concurente. Ceri Jones. Poștărița din Cwm Coed.

Ffion își închide calculatorul.

— Atunci, ne vedem mâine.

— Mâine? Ffion, e abia ora 15...

— N-are rost să mă întorc aici numai ca să plec iar acasă, nu? O să lucrez *remote* ultimele ore.

Ffion zâmbește nonșalant:

— Ah, și să nu vă bazați pe GPS la fermă — o să vă lase în drum. Cel mai bine ar fi să alegeți drumul îngust pe lângă Felingwm Isaf și să faceți dreapta la stejarul cel mare.

— *Velin-goom Ee-sav*, repetă Malik lent.

Teoretic, inspectorul-șef stăpânește cunoștințele minime de galeză necesare pentru a fi transferat de la poliția din

Surrey la cea din nordul Țării Galilor. Practic, încă se mai chinuie cu pronunția. Oftează, ca și cum ceea ce urmează să facă îl îndurează. Îi întinde foaia printată lui Ffion, strângând-o ferm câteva secunde după ce ea o apucă.

— Să nu pierzi vremea!

— Normal că nu, domnule!

— Și ia pe cineva cu tine!

— Șefu', sincer acum, lucrez mai bine sin...

— Lucrezi cu cineva sau nu te duci deloc. Foarte simplu.

Ffion se uită la Alun, apoi la Georgina, însă niciunul nu pare deosebit de entuziasat la ideea de-a face echipă cu ea.

— Apropo de răul cel mai mic, murmură ea.

Alun chicotește:

— Am eu ceva tare rău...

— Georgina, rostește Ffion imediat.

Malik îl fixează pe Alun cu o expresie neîndurătoare.

— Au sunat anii '80 și își vor înapoi glumele deplasate.

— Scuze, domnule, n-o să se mai repete!

Obrajii lui Alun au luat foc, iar Ffion își reprimă un pufnet.

— Ești pregătită?

Georgina stă în picioare cu haina pe braț, ca și cum Ffion ar fi cea care o ține din treabă.

— M-am născut pregătită, replică Ffion, deschizând ușa. Hai, Dave!

2

LUNI | FFION

Triumph-ul Stag al lui Ffion e parcat în secțiunea rezervată pentru motociclete. Își termină din doar șase fumuri țigara rulată în timp ce merge prin curtea din spate și-i întinde Georginei lesa lui Dave.

Georgina se uită agitată la Dave:

- Nu poate să stea în spate?
- Are rău de mașină. O să-i fie bine cu tine.
- Nu din cauza lui îmi fac griji.

Georgina se strecoară cu mare atenție pe scaunul pasagerului, ținând lesa de parcă ar urma să explodeze. Dave se înghesuie la picioarele ei, cu capul aproape la același nivel cu al Georginei. Ffion își strânge părul la spate în coadă. De dimineață, după încă una dintre remarcile „glumețe” ale lui Alun, și l-a strâns cu atâta forță încât elasticul i-a plesnit, lăsându-i părul într-o claie încurcată roșcat-aprins ce poate fi numită bucle doar din politețe.

Scoate un elastic din rezerva pe care o ține pe schimbătorul de viteze al Triumph-ului. A cumpărat mașina cu

banii lăsați de tatăl ei, iar de atunci a cheltuit de zece ori mai mult pe menținerea rablei ruginii pe linia de plutire.

— Mașina asta e măcar legală?

Georgina fixează cu privirea bucata — ingenioasă, după părerea lui Ffion — de carton înțepenită în portiera pasagerului pentru a împiedica geamul să alunece în jos.

— Din întâmplare, am fost cu ea la service luna trecută, răspunde Ffion, omițând faptul că Trefor *Garej* i-a spus că e o *nenorocită de capcană mortală* și că o mai lasă s-o conducă numai pentru că vărul lui e însurat cu soția nepotului tatălui lui Ffion, iar femeia i-ar trage altfel un perdaf.

Drumul ce duce din Bryndare către cealaltă coastă a muntelui Pen y Ddraig e îngust și plin de serpentine, cu o adevărată prăpastie pe partea pasagerului. Georgina nici nu clipește. E mai preocupată să-l țină pe Dave — și balele lui de la răul de mașină — la picioare. În pofida eforturilor ei, când încep să coboare către Cwm Coed, câinele îi stă deja în poală, iar capul i se freacă de umărul lui Ffion. La fiecare câteva minute, un scâncet de jale acoperă zgomotul motorului vechi și animalul dă cu labele în poala lui Ffion, de parcă ea ar fi putut uita că e și el acolo. Nicio șansă!

Ffion l-a luat pe Dave într-un rar moment de slăbi-ciune, după un incendiu de la un adăpost pentru animale, unde Dave stătea deja de câțiva ani din ceea ce se dovedea a fi o condamnare pe viață. *Săptămâna viitoare va fi eutanasiat*, i-a spus lui Ffion un voluntar de-acolo. *Foarte trist — are atâta dragoste de oferit!* Au profitat de ea, i-a spus Huw mai târziu. *Fac să pară ca și cum toți câinii ar fi condamnați la moarte, prostănaco. Pariu pe 20 de lire că în final ai să-l duci înapoi.*